

εμπιστοσύνη

εμπιστοσύνη, η, ουσ. [<μσν. εμπιστοσύνη <ἐμπιστος + κατάλ. -σύνη], η εμπιστοσύνη·

- *δεν έχει εμπιστοσύνη ούτε στον κώλο του*, πέρασε και είδε τόσα πολλά στη ζωή του, που δεν εμπιστεύεται πια τίποτα και κανέναν: «τον πρόδωσαν τόσες πολλές φορές γνωστοί και φίλοι, που στο εξής δεν έχει εμπιστοσύνη ούτε στον κώλο του»·

- *έχω εμπιστοσύνη (κάποιον)*, εμπιστεύομαι κάποιον: «αυτόν τον άνθρωπο τον έχω εμπιστοσύνη, γιατί από μικρά παιδιά μεγαλώσαμε μαζί || μην έχεις εμπιστοσύνη σε κανέναν, γιατί όλοι προσπαθούν να σε βάλουν στο χέρι»·

- *έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου*, βλ. λ. [εαυτός](#)·

- *έχω τυφλή εμπιστοσύνη (σε κάποιον)*, εμπιστεύομαι απόλυτα κάποιον: «είναι δίκαιος άνθρωπος, γι' αυτό έχω τυφλή εμπιστοσύνη στην κρίση του». (Λαϊκό τραγούδι: **εμπιστοσύνη είχα τυφλή** σ' αγάπη και φιλία. Δηλητήριο κι οι δυο τους με ποτίσανε, την καρδούλα μου στα δυο την ξεσκίσανε!)·

- *πρόσωπο κοινής εμπιστοσύνης*, βλ. λ. πρόσωπο·

- *ψήφος εμπιστοσύνης*, βλ. λ. [ψήφος](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας